

Forfatter: Bjørnson, Bjørnstjerne

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1875-06-04)

Citation: Bjørnson, Bjørnstjerne: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1875-06-04)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 71. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000049.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Berlinden 4. juni 1875.

Kæreste væn,

æfter al den sygdom og modgang vi havde i Rom tænkte vi at rekreere os i Neapel. Men atter sygdom! Så kom vi til Venedig, og der fik Erling mæslingerne. Så kom vi til Schwaz, og der fik Lina skarlagensfeber. Så kom vi til München, og der fik Bjørn halse-betændelse, og da de nu ænnelig er komne hid, så står sygdommen op igæn, og vi må vænte her. Nu kommer vi til Malmø på Mandag med dampskibet fra Stralsund, vi kan og tør ikke før tage afsted.

Ja, dette er blevet en kostbar rejse! Jeg begynder et nyt afsnit af mit liv, når jeg nu kommer hjem, begynder det med at være gledet en 4000 Spd. tilbage!

Hvor her må arbejdes! Men, så sandt Gud giver helsen, jeg skal også arbejde! Min eneste trøst, og det, som giver kraft, er, at jeg ved, jeg vil have dig i baghånd. Ellers er jeg nu meget nedslagen. Det er jo i meget gåt annerledes æn jeg har tænkt.

Direktøren for dramatische genossenschaft sagde mig, at jeg ikke skulde være utålmodig i Tyskland; det kom altsammen. Mine stykker havde en bestæmt overlegenhed over det, som alminnelig bydes. Han arbejdede med sikert håb om at slå igænnem og han viste mig de mest smigrende skrivelser. Her i Berlin har jeg et navn, som jeg ikke drømte om. Hils og tak Lobedanz, han har gjort mere for mig, æn jeg har havt anelse om. Jeg er jo kært i Berlin omtrænt som i Norden! —

Så har jeg da nu i otte dager her talt om den slesvigske sag. Jeg har været hos dem, som står Bismarck nærmest, aller nærmest, (fEx. Lothar Bucher; men jeg ønsker ikke, at her skal nævnes navne), og jeg har fåt det bestæmte intryk, at Nord-Slesvigs tilbagegivelse og udsoning med Norden er en ønsket og under visse omstændigheder en besluttet sag. Jeg tror, at dette intryk er usvigeligt. Nærmere derom, når vi tales ved. Da jeg oplyste om, at jeg havde breve og adresser fra danske bønder fra så godt som alle danske provinser, hvori man udtrykker sin enighed med det af mig opstillede program 1) Nord-Slesvigs tilbagegivelse, 2) Fri Skole, fri kirke og valgfrit sprog for rættten hele Nord-Slesvig over, 3) Fred og fræmtid med Tyskland for alle Nordens folk, — så sagde hvær eneste en af disse høje herrer, at dette var s. 72lige så uvæntede som kærkomne tidender, og at her lod nu noget sig gøre. — Hvad Als angår, ytrede jeg, at inden dens tilbagegivelse var der intet spørgsmål om overenskomst, — og dertil svaredes, at de militære vanskeligheder ved denne sag var ikke så store som først tænkt. Det vigtigste var garanti-spørrsmålet, og det var ved mit forslag, forsåvidt det blev det danske folks, utvilsomt tilfredsstillende løst. Jeg har talt med parlamentets måske mest agtede mand, en af præsidenterne, og ord til annet brugte han samme udtryk. Frygten for Rusland er her overmåde stor. — Jeg skal idag igæn have et vigtigt møde. Læs dette for Hogsbro. Men vær ellers varsom med det. Din væn

Bjørnson.

Bucher sagde mig, at sagen blev forhandlet nu, mens den »svænske« konge var her.